

noget Præcedens for det øvrige Lands Vedkommende.

Paa den anden Side vil jeg sige, at man efter min Mening heller ikke paa Forhaand kan stille sig afvisende, naar der kommer Krav om ogsaa at komme Landbruget og andre Erhverv i det øvrige Land til Hjælp under Henviſning til, at der er en saa almindelig Krise, at ikke blot privatøkonomiske Interesser hos mange Mennesker, men virkelige Samfundsinteresser tilsiger, at der gøres noget. Det erkendes dog vist fra alle Sider, at det er en Statsopgave paa en eller anden Maade at komme vor Industri til Hjælp, at det er en Samfundsinteresse, der kræver, at dette gøres, selv om man fra de forskellige politiske Partiers Side er uenig om, ved hvilke Midler vi skal komme den store truede Del af vor Industri til Hjælp. Men naar det her drejer sig om en Samfundsopgave, kan man efter min Mening ikke paa Forhaand sige, at hvad Landbruget eller de kriseramte Landbrugere angaar, er det en privat Sag og ikke nogen Samfundsopgave.

Hvorfor mener vi — i hvert Fald det store Flertal —, at man bør komme den danske kriseramte Industri til Hjælp? Man mener det af Samfundshensyn, man mener det af Hensyn til god Nationaløkonomi, som ikke kan acceptere, at det skulde være en fornuftig økonomisk Politik at lønne to Hold Arbejdere: de udenlandske Arbejdere for at frembringe de Varer, som vore egne ledige Arbejdere kunde og burde have frembragt, og vore egne Arbejdere for at gaa ledige. Selv om det privatøkonomisk set kan være en Fordel for den enkelte at købe den udenlandske Vare noget billigere, er det for Samfundet som Helhed en daarlig Nationaløkonomi at lønne, som jeg siger, to Hold Arbejdere, de udenlandske for at bestille noget og de danske for at gaa ledige. Vi bør altsaa hjælpe Industrien først og fremmest for at modvirke Arbejdsløsheden. Dernæst for at redde bestaaende Værdier — det er jo store Kapitaler, der er bundet i industrielle Anlæg, som trues med Ødelæggelse og Ruin —, og dette Hensyn gør sig gældende med en saadan Styrke, at man ikke kan sige, det er en rent privat Sag. Og vi bør støtte Industrien for at styrke os i Konkurrencen med Udlandet, der vel skal vide, hvis den først har slaaet vor Industri ihjel, at gøre os økonomisk afhængige af sig, saaledes at vi bagefter kommer til at betale forøget Pris, naar vor egen Industri, som er en Regulator overfor Udlandets økonomiske Fordringer, er slaaet ihjel.

Endelig bør vi støtte Industrien, fordi det ikke kan afvises, at Staten delvis selv har Skyld i den Krise, som foreligger. Ved den af Staten førte Toldpolitik og Valutapolitik har Staten for sit Vedkommende været med til at frembringe den Krisetilstand, hvorunder nu vor Industri eller dog en stor Del af den lever.

Men naar jeg har sagt dette, vil jeg gerne føje til, at vel er der Forskel paa Industriens Stilling og Landbrugets Stilling — det er vi alle sammen klare over, og man kunde da ræsonnere som saa: ja, gaar der nogle Landbrugere fra deres Ejendomme, saa er der jo andre, der træder til, for det gaar jo ikke som ved Fabrikker, at man kan lukke dem og likvidere dem; Jorden skal jo dyrkes, og gaar de tidligere Ejere fra deres Ejendomme, saa maa andre overtage dem — men selv om der altsaa er en Forskel i Stillingen, ogsaa en Forskel med Hensyn til Stillingen overfor Udlandet, saa er det dog saa, at delvis de samme Grunde, som jeg nævnte før, for at hjælpe Industrien gør sig gældende til Fordel for at hjælpe Landbruget og de kriseramte Landboere, for saa vidt det staar i Statens Magt. Jeg vil tilføje, at det forekommer mig, at naar man fra Industriens Side og de Politikeres Side, der taler Industriens Sag, appellerer til Landbruget, og siger til det, at det er en fælles nationaløkonomisk Interesse, at I kommer os til Hjælp, saa kan man ikke i det Øjeblik, man retter en saadan Appel til Landbruget, sige: men Landbrugets egen Stilling og de mange kriseramte Landbrugere maa vi af Princip afvise at tage os af. En saadan Stilling mener jeg ikke er holdbar, og man kan derfor efter min Mening ikke gøre gældende, at det ikke skulde være nogen Samfundsopgave, her foreligger. Den højtærede Statsminister sagde ganske vist, at hele Nationen kunde ikke hjælpe hele Nationen, og hvis der er saa mange kriseramte Erhverv og Personer i dette Land, som man i alt Fald fra mange Sider vil paastaa, saa kan man jo ikke saadan lade alle hjælpe alle. Men det er dog en Overdrivelse at sige, at hele Nationen og alle de danske Erhverv og private Borgere skulde være kriseramte, og man kan derfor ikke benægte, at baade kunde Landbruget sammen med andre komme Industrien til Hjælp og Industrien sammen med andre komme Landbruget til Hjælp. Thi man maa jo ikke glemme, at det baade for Landbruget og for Industrien